

vare indstillede for et Syns Skyld, men derimod Nr. 1, og at det, naar det ikke kunde faae ham, ikke vilde have Noget af de andre, har, istedetfor at gaae strengt formelt frem, indladt sig i en venstabelig Forhandling med dem, inden han tog sin endelige Beslutning. Dersom man kan klage over Noget, saa er det over, at Biskoppen har været for hensynsfuld; at han har taget for meget Hensyn til det, som han formodede var Sogneforstanderskabets Dnsse, kort sagt, at han har været for imødekommende. — Sogneforstanderskabet indstillede nu 3 andre, og det viste sig altsaa heraf, hvor rigtigt Biskoppens Formodning havde været, nemlig at naar Sogneforstanderskabet ikke kunde faae Nr. 1, saa brød det sig ikke om Nr. 2 eller 3 — da denne Indstilling var fremkommen, bleve begge Parter enige. Finder man nu virkelig, at der er Anledning til at føre et Sprog i den Tone, som den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds har ført i denne Sag, naar man seer, at det, der mulig i formel Henseende kan klages over, var en for stor Imødekommelse mod Sogneforstanderskabets Dnsse? Men naar man derefter seer, at Sogneforstanderskabet med Glæde tager imod denne Imødekommelse, og at Sagen ordnes paa det Bedste mellem alle Vedkommende, skal den lovgivende Magt da sætte sig i Bevægelse for slige Sager, hvorom alle Vedkommende ere enige, og som efter deres Mening har faaet et tilfredsstillende Udfald? Jeg finder derfor ikke, at der for den ærede Rigsdagsmand har været Anledning til at fremkomme med denne Forespørgsel. — Jeg finder ikke, at den af Sjællands Biskop brugte Fremgangsmaade er begrundet i Loven, hvorimod jeg troer, at den stemmer vel overens med den hele Behandlingsmaade af administrative Sager — man skal ikke behandle disse Sager paa samme Maade, som man behandler Processer. Som Følge deraf har jeg naturligviis ikke gjort noget Stridt for at forhindre en saadan Fremgangsmaade i Fremtiden.

P. Olsen: Jeg maa tilstaae, at det varede noget længe, efterat Loven af 8de Mars 1856 var udkommen, forinden jeg kunde betragte Indstillingsretten, saaledes som den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds

(S. A. Hansen) har betragtet den i sin Forespørgsel, og jeg tilstaaer, at det er knap, at jeg er kommen saavidt endnu; jeg er kommen dertil gjennem en forunderlig Skjærtsid, som jeg har gennemgaaet ved Besættelsen af et Skolelærerembede. Jeg betragtede Sagen saaledes, at Borgerrepræsentantskaberne og Sogneforstanderskaberne vel havde Indstillingsret, men at de billigviis burde tage noget Hensyn til vedkommende Læreres Alder og skriftlige Vidnesbyrd, saaledes at de, naar Ansøgere havde eens Karakter, toge noget Hensyn til Alderen og Vidnesbyrd, det vil sige, naar den Vedkommende ikke var saa gammel, at han var ubhygtig til Tjeneste. Men har jeg troet, at Borgerrepræsentantskaberne og Sogneforstanderskaberne havde en saadan Forpligtelse, saa har jeg ganske vist ogsaa troet, at de Kaldsberettigede, Skoledirektionerne og Biskopperne, havde denne Forpligtelse i en meget højere Grad, saaledes at disse, naar der var 3 indstillede, toge det Hensyn, som man nu klager over, Sogneforstanderskaberne ikke tage. Jeg er imidlertid kommen til den Betragtning i saa Henseende, at de Kaldsberettigede ikke tage dette Hensyn, at de i den Henseende have foregaaet Forstanderskaberne med deres Exempel, og jeg skal i den Anledning tillade mig at oplyse det høje Thing om, hvorledes det gik til for 3 Aar siden i Skjellsjør, da Lærerembedet som Kordegn og Kirkefanger var ledigt. Blandt de 17 Ansøgere, der meldte sig til dette Embede — det var ikke saa stort som det, der her er Tale om — var der en, som havde taget Examen i 1846 med første Karakter — navnlig havde han „Udmærket“ for Sang — hvad han i Greve ikke havde, det var en Feiltagelse af den ærede Rigsdagsmand (S. A. Hansen). Da jeg nu vidste, at vedkommende Provst lagde megen Vægt paa en god Kirkesang, og han tillige kort iforveien i Anledning af et andet Embedes Besættelse havde erklæret: „Jeg kan ikke tage den, der er først indstillet, thi den, der er indstillet som Nr. 2, har ligesaa god Karakter og er noget ældre, og det er mit Princip, at naar to Ansøgere have samme Karakter, saa tager jeg altid den ældste“, saa følte jeg mig overbeviist om, at det kunde lykkes at faae denne Ansøger, som havde taget